

Pere IV

Quan la ciutadania pren el carrer

- La Rambla, essència i canvi
- Vaguistes Poblenou encausats
- Recordem Can Pol
- Poblenou turístic, feina precària

Editorial

ÍNDEX

EDITORIAL.....	3
Als polítics	
EN PORTADA	4
La Rambla: essència i canvi	
El motor de Pere IV no s'atura	
75 anys de la ignomínia	
Els maners. La lluita per un treball digne	
29M Poblenou: Tres anys i mig lluitant per demostrar la seva innocència	
Escola d'adults	
DENÚNCIA.....	11
La plaça de la Creu Roja	
Preocupació per les magnòlies del jardí de Xavier Benguerel	
EDUCACIÓ.....	12
Nou calendari de l'Institut Maria Espinal	
MOBILITAT.....	13
La mobilitat al casc antic del Poblenou	
PAISATGES HUMANS.....	14
Recordem Can Pol, un barri d'oficis	
MEMÒRIA I PATRIMONI.....	16
Qui som? D'on venim?	
ENTITATS	18
Esplai Sagrat Cor	
VIDA DE BARRI.....	20
Segona edició de l'Open Night	
ESPAI VIOLETA	21
Poblenou turístic, feina precària	
ConnectHORT.....	22
PAS A NIVELL.....	23
ConnectHORT	
Les rotllanes ramblers	

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Rambla del Poblenou, 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
 elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
 Secretaria..... dilluns, dimecres i dijous de 7 a 9 h
 Assessoria urbanística..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)
 Assessoria jurídica..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes no-més aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.

Alta de soci/a

Nom i cognoms:

Adreça:

Població: C.P.:

Telèfon: @ mail:

DNI:

Quota anual: 17 € ☐ Quota de suport de € ☐

Domiciliació del pagament a través de la Caixa/banc:

Codi: ENTITAT OFICINA CONTROL NUM COMP

(Signatura)

Revista *El Poblenou* n.89
 Desembre 2015

Edició:
 Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Josep Pascual, Xavier Pegenaute, Joan Maria Soler

Col·laboradors: Bernat Castro, Amador Pisabarro, Isís Sainz, Carme Rovira, Núria Falcó, Marina Riera Rodoreda, Ernest Cañada, Andreu Isern Gausí, Sílvia Casorrán, Patrícia Pujante i Àfrica Ragel.

Coordinació: Gemma Canela

Fotografia: Salva Clarós
 Il·lustracions: Manel Puyal
 Portada foto: Salva Clarós
 Correcció: Josep Pascual
 Disseny gràfic/maquetació: Joan Maria Soler
 Impressió: Gràfiques Campàs
 Tirada: 3.000 exemplars
 Publicitat: Carme Martínez (629 046 004)
 comercial@elpoblenou@gmail.com
 Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotsgnats, tret de l'Editorial i tot allò que està signat com a Redacció.
 La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVVP i dels espònsors i anunciant (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

Als polítics

Tres esdeveniments a la vista, i tots de gran importància. 1) La Conferència del Clima COP 21, que se celebrarà a París el 30 de novembre. A la cimera internacional, els negociadors acordaran mesures davant el canvi climàtic en curs que amenaça les generacions presents i futures. El repte és gegantí perquè el temps per prendre mesures efectives s'acaba, i no es veuen avenços suficients en la presa d'acords. 2) El procés en què estem immersos per definir el futur de Catalunya, tal vegada com a país independent? Aquest procés es veu altament conflictivitzat perquè va creixent la distància entre favorables i contraris a la independència. I 3) L'aprovació dels pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona per al 2016. Del fet que s'aprovin, en depèn que es puguin fer les inversions necessàries. Sense pacte no hi haurà acord, ni pressupostos.

La política és la capacitat d'acordar i consensuar. Això que sembla obvi, no ho és tant, a la vista de les posicions tan replegades en la defensa d'interessos partidistes, que allunyen els necessaris acords. L'interès comú, que hauria de presidir tota acció parlamentària, sembla relegat a posicions postremes per l'altivesa amb què apareixen determinats actors que defugen sistemàticament el pacte com a senya d'identitat. El deteriorament a què s'ha arribat, ja sigui en termes de contaminació ambiental, o en la corrupció en àmbits polítics i econòmics, o en l'abandó dels més desnonats de la societat, sembla que justifiquin un ja n'hi ha prou que a vegades deixa entreveure l'arrogància pròpia de qui no acaba de ser conscient de tota la complexitat que l'envolta. O tal vegada la innocència de qui es creu moralment superior. Per l'altra banda, els interessos corporatistes continuen mirant per uns pocs, per exemple, defensant un consum desafortat de recursos que es neguen a la majoria d'homes i dones del planeta. A voltes reclamem drets legítims que, sense adonar-nos-en, estem negant a altres col·lectius, siguin immigrants, o ciutadans de les regions més deprimides d'Europa o d'altres continents. Sovint s'actua amb una curta visió del territori que no permet prendre consciència de quina és la casa comuna de tots, el planeta.

Els tres esdeveniments a la vista tenen un denominador comú que és d'ordre econòmic. Cal canviar el model actual que és profundament injust amb les persones i terriblement destructor de la vida. Cal crear els acords necessaris perquè els territoris siguin lliures per exercir l'autogovern i la solidaritat entre els pobles. I cal intervenir des de la proximitat del municipi per acabar amb qualsevol classe d'especulació econòmica, i restablir l'economia productiva. Res no sembla indicar que s'hagin de produir els acords i pactes necessaris que menin cap aquests fins. Mentrestant, els ciutadans reclamem solucions per sobre de tot!

La Junta de l'AVVP

Espònsors:

La Rambla essència i canvi

Des de mitjan segle XX, la Rambla –abans passeig del Triomf– ha anat esdevenint l'artèria social i econòmica del Poblenou. No sempre havia estat així. El carrer de Pere IV i el de Taulat o el carrer de Marià Aguiló –abans carrer de Sant Pere– van tenir el seu moment de glòria quan eren els traçats primigenis d'un nou barri que anava creixent entremig de fàbriques. L'ordenació urbanística de Cerdà va fer que l'antic carrer del Triomf es transformés en un passeig (1886) que aniria atraient les principals manifestacions socials i comercials del barri, i que acabaria sent el carrer més vital i representatiu del Poblenou.

Com a carrer principal, la Rambla ofereix una lectura de l'activitat econòmica al llarg del temps que ha anat canviant. Als anys 70, encara hi havia fàbriques en plena activitat. Metales y Platería Ribera (la fàbrica de "les Culleres") tenia l'entrada principal pel passeig. També la part baixa, entre Taulat i les vies del ferrocarril, era plena d'indústries que impedi- en que el passeig arribés a mar. Va ser en aquells anys, coincidint amb una important crisi econòmica, que el veïnat es va rebel·lar contra la indústria que era massa sorollosa i contaminant. La mala convivència d'aquelles fàbriques amb el veïnat desembocaria en la deslocalització de moltes empreses, les més grans. I amb elles també els llocs de treball. No obstant això, el Poblenou tenia un important teixit comercial gràcies al gran creixement de població que va experimentar fruit del desenvolupament industrial. El comerç es va concentrar sobretot entorn de la Rambla, el carrer de Marià Aguiló i el Mercat de la Unió. A la Rambla s'hi podia trobar a mitjan segle passat una intensa activitat comercial de tipologia molt diversa, a més d'institucions socials com l'Aliança, els cinemes Califòrnia i Triunfo, seus de sindicats i partits polí-

tics, una biblioteca, un ambulatori i una oficina de correus, fins i tot una gasolinera (Can Vila-Furró) a la cantonada amb Taulat, una comissaria de policia, i un llarg etcètera.

En ple procés de desindustrialització, el Poblenou mantenia una forta activitat de petit comerç de barri. A la Rambla hi havia botigues de confecció, botigues de joguines, complements i articles diversos, estudis de fotografia, botigues d'alimentació que anaven des dels clàssics queviures, fins a les fleques, pastisseries i altres. Però el barri anava perdent progressivament pes industrial i també població en una deriva cap a l'economia de serveis que predominava a la ciutat. A mitjan anys 80 es comptabilitzaven a la Rambla quinze entitats financeres, entre bancs i caixes (*La Rambla fa cent anys*, AHPN, Barcelona, 1986). El sector bancari, que havia començat al Poblenou amb l'oficina de Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros, a la Rambla, encara creixeria més durant els anys 90 amb el boom del crèdit hipotecari. Llavors el veïnat es va rebel·lar contra el monocultiu financer que, desplaçant les botigues, anava colonitzant l'un rere l'altre els locals comercials de la Rambla. La proliferació d'oficines bancàries i l'aparició de grans centres comercials, primer a les Glòries (1995) i després a Diagonal Mar (2001), va ser vista per la ciutadania com la culpable del lent i progressiu declivi del comerç de proximitat, i de la pèrdua de la seva diversitat.

El que ha obert ara debat ciutadà és la proliferació d'hotels, establiments de restauració i serveis turístics. A la Rambla sempre hi ha hagut activitat hostalera. A mitjan anys 80 es comptaven catorze establiments entre cafès, restaurants i cases de menjar (*La Rambla fa cent anys*, AHPN). Però en l'actualitat se n'hi compten més de quaranta, fet que ha

canviat la fesomia i l'ús del passeig, i que explica la protesta ciutadana per l'excés de terrasses de bars i restaurants. Ha crescut una nova bombolla, la turística. Però el negoci mana, i la Rambla, que és mirall de l'economia de la ciutat, s'ha entregat a l'oci de veïns i visitants, com en altres èpoques ho ha fet amb activitats d'altre caire.

L'enyorança de la Rambla més tranquil·la del Poblenou industrial i treballador, amb ritmes més lents i estables, és nostàlgia d'un passat que hem idealitzat, oblidant que els poblenovins s'havien rebel·lat primer contra les fàbriques i després contra les sucursals bancàries. I ara, pels bars i restaurants. Qui sap si demà serà pel comerç de serveis Smart... Per sort, avui el Poblenou té millors expectatives que altres barris per no caure en monocultius econòmics. Hi ha riquesa i diversitat d'usos que van des dels serveis a la indústria i l'activitat de recerca i difusió del coneixement del 22@, fins als tallers d'art i manufactura, iniciatives d'economia social i cooperativa. Tot, junt amb un teixit urbà centenari que ha solidificat les relacions ciutadanes gràcies a l'associacionisme popular i la botiga de barri. Un atractiu que és reconegut ja a Barcelona i més enllà.

Per no malmetre aquesta expectativa cal regular usos i evitar els excessos propis de la precipitació i l'immediatisme de negocis tan suculents com fugissers. El paradigma del present és el canvi com a rutina. L'essència de la Rambla no es troba en tal o qual paisatge econòmic o urbà sinó en la seva capacitat d'articular la vida ciutadana al Poblenou. Perquè no es perdi, cal anar restablint els equilibris d'aquest ecosistema urbà. L'Ajuntament faria bé de regular l'espai buscant el màxim consens possible.

Salvador Clarós

El motor de Pere IV no s'atura

Des de la seva constitució, el 28 de maig de 2014, la Taula Eix Pere IV ha impulsat diferents activitats i accions al voltant de Pere IV amb l'objectiu de reivindicar la revitalització i la millora social, cultural, econòmica i urbanística d'aquest carrer i del seu entorn.

Però perquè aquesta transformació es faci des de les necessitats i voluntats ciutadanes, són necessàries la participació i la implicació dels veïns i veïnes, les entitats i tots els agents socials dels diversos barris que conflueixen al voltant de l'Eix Pere IV. És per això que aviat la Taula Eix Pere IV obrirà un procés participatiu que detecti i reculli les necessitats, problemàtiques i voluntats del veïnat.

Si bé durant molt de temps els ciutadans hem estat simples observadors de la gestió i les intervencions urbanístiques que l'Administració duia a terme a la nostra ciutat, ara ens toca recuperar el protagonisme per decidir i actuar sobre tot allò que ens afecta. En el cas de Pere IV, tenim l'oportunitat de repensar com volem omplir, recuperar i transfor-

mar els espais buits (solars, naus, locals i edificis tancats) per fer d'aquest carrer un eix cívic que uneixi els barris que hi conflueixen i doni resposta a les necessitats dels ciutadans i ciutadanes.

D'altra banda, la presència de l'Eix Pere IV a les dues darreres edicions de la Fira d'Economia Social posa de manifest aquesta voluntat de construir la ciutat des d'altres models socioeconòmics que afavoreixin la gestió local i sostenible dels nostres barris.

Tanmateix, aquesta nova planificació social, cultural i econòmica, ha d'anar acompanyada de les obres d'urbanització del carrer. L'anterior govern municipal va finalitzar el seu mandat deixant "en un calaix" el projecte executiu que hauria permès iniciar les obres en el tram central del carrer el mes d'octubre passat. Ara bé, sembla que entre finals de març i primers d'abril de 2016 finalment començaran les obres del tram comprès entre els carrers Roc Boronat i Bilbao, unes obres que es preveu que durin aproximadament uns 15 mesos. Entre les principals característiques d'aquesta

reforma destaquen: augmentar l'amplada de les voreres, reduir a dos els carrils de circulació de cotxes, implantar un carril bici i plantar arbres a banda i banda que omplin de verd el carrer i el facin més agradable per passejar-hi.

Si avui passem pel carrer Pere IV, constatarem que hi ha molta feina a fer, però els centenars de veïns i veïnes que han "Donat la cara" per Pere IV, les més de vint-i-cinc cares que avui vesteixen algunes persianes del carrer, les obres en marxa de la Sala Becket, la col·locació de la primera pedra del Bicihub de Bici-clot a Can Picó, l'obertura del MUHBA a Oliva Artés amb l'exposició sobre Pere IV i la posada en marxa d'altres projectes que aviat veuran la llum, deixen entreveure que la transformació del carrer ja és una realitat.

El motor de l'Eix Pere IV està més viu que mai!

Taula Eix Pere IV

<https://eixpereiv.wordpress.com>
<https://www.facebook.com/carrerpereiv>
taulaeixpereiv@gmail.com

■ 75 anys de la ignomínia

El 15 d'octubre de 1940, el govern franquista va fer afusellar Lluís Companys, l'únic president europeu executat per ser escollit democràticament.

Fa 75 anys que va finalitzar la guerra però no la repressió i el terror que van patir els defensors de la República i les classes populars que havien lluitat per un món millor. Amb aquest motiu i d'una manera especial aquest any se'ls ha volgut homenatjar.

La Comissió per la Dignitat i l'Escola Superior de Música de Catalunya van organitzar un concert al MNAC d'homenatge a Lluís Companys i als músics que van patir presó i exili. Durant l'acte ens van recordar l'últim concert de Pau Casals al Liceu, organitzat per la Generalitat de Catalunya "a honor dels

caiguts per la llibertat i per ajudar els que lluiten"; Ricard Lamote de Grignon, que va acabar *Facècia* uns dies abans de l'aixecament militar, i que va ser empresonat i depurat; Jaume Pahissa, exiliat a Buenos Aires, on va conèixer l'afusellament del president Companys i que va participar en el primer acte d'homenatge que va tenir lloc arreu i en el qual va dirigir el final de *La presó de Lleida*, música que havia estrenat el 1906 i que el va acompanyar a l'exili.

La sala oval del MNAC estava plena a vessar i la música i els textos que l'acompanyaven ens van retornar al patiment de les víctimes i ens van omplir d'emoció.

D'altra banda, i com ja fa molts anys, l'Associació Pro-memòria als Immolats per la Llibertat a Cata-

lunya ha organitzat, al fossar de la Pedrera del cementiri de Montjuïc, un acte d'homenatge als republicans que van ser executats pel règim franquista per raons polítiques i ideològiques i als que van ser empresonats i/o van patir represàlies a causa del seu compromís amb la lluita per les llibertats.

Va ser un acte molt emotiu que va comptar amb el suport del Memorial Democràtic i la representació de la portaveu del govern en funcions i del Director del Memorial Democràtic, i en el qual el nostre barri va estar molt ben representat per les veus i les cançons de la coral del Centre Moral del Poblenou.

Montse Milà

■ 29M Poblenou

Tres anys i mig lluitant per demostrar la seva innocència

Acte en solidaritat amb els encausats - 2 d'octubre a Can Felipa

El divendres 9 d'octubre van ser absolts els quatre veïns del Poblenou encausats per manifestar-se pels drets socials i laborals durant la vaga general del 29 de març del 2012. Com recordareu, aquell dia dotzenes de veïnes i veïns ens vam sumar a la cercavila reivindicativa del barri per protestar contra les retallades i la reforma laboral. La protesta es va desenvolupar de manera pacífica. De sobte, però, sense cap mena d'incident previ, la brigada antidisturbis dels Mossos d'Esquadra va carregar contra la cercavila a la Diagonal, a l'altura del centre comercial Glòries. Allà van fer les primeres detencions, que els dies posteriors a la vaga s'estendrien a altres persones implicades en el teixit del barri.

Dies després vam saber que la jutgessa encarregada de la preparació del cas era la mateixa que va condemnar els encausats del tristament famós 4F el 2006 i que havia fet engarjolar preventivament l'Isma i el Dani, també amb motiu de la vaga de març del 2012. L'escenari

semblava preparar-se per escenificar un càstig exemplar, i així va ser. Als quatre del Poblenou se'ls va acusar de delictes de danys continuats, desordres públics i contra la seguretat vial, se'ls demanava fins a 3 anys de presó i milers d'euros en indemnitzacions. Com a acusació, a més de la fiscalia, s'hi van personar CaixaBank, la Generalitat i inicialment l'Ajuntament. Destaquem que la pena demanada per l'Ajuntament de CiU era de 5 anys de presó.

Davant del que vèiem com un muntatge policial per intentar atemorir el poble perquè no lluités pels seus drets, reprimint quatre persones innocents, des del teixit associatiu del barri vam crear el Grup de Suport 29M Poblenou. Per acompanyar els encausats i difondre el cas, durant aquests anys hem celebrat desenes d'actes: vermutos solidaris, xerrades, concerts, encartellades, etc. Molts col·lectius i entitats socials del barri i de Barcelona s'han solidaritzat amb el nostre cas i ens han donat el seu suport. Si el que volien aconseguir amb

la repressió era fer-nos callar, van aconseguir el contrari.

Finalment, després de tres anys i mig d'espera, en el judici s'ha fet evident la inconsistència de tot el procés judicial: filmacions desaparegudes, versions policials contradictòries, factures per danys desproporcionades, incompareixença de testimonis de l'acusació, etc. L'absolució de tots els encausats ha sigut la conseqüència lògica d'una defensa que ha anat a evidenciar la veritat de tot el cas. I malgrat l'alegria immensa que sentim ara mateix, ens aclapara també la indignació perquè han calgut tres anys i mig per arribar fins aquí, anys durant els quals quatre persones han hagut de viure amb l'amenaça de la presó.

Des del Grup de Suport volem agrair a les entitats i persones del Poblenou haver-se solidaritzat amb nosaltres durant aquests anys. Amb vosaltres ens hem sentit més forts. Gràcies.

Bernat Castro

Membre del Grup de Suport 29M Poblenou

■ Els manters La lluita per un treball digne

Darrerament els mitjans de comunicació ens informen dels enfrontaments entre els venedors del "top manta" i la Guàrdia Urbana.

El dissabte 17 d'octubre a la plaça Orfila de Sant Andreu, en Pape i en Seni, representants dels manters, ens van parlar del sindicat creat recentment. El seu objectiu és el suport mutu i negociar amb l'Administració amb la força de tots.

En Pape va explicar que van venir a Catalunya per treballar i

ajudar econòmicament les seves famílies; que molts d'ells fa anys que roden per Espanya, que han tingut feina i amb la crisi l'han perdut, que han tingut papers, els han perdut i ara són irregulars; que es volen guanyar honradament la vida i no han trobat altra manera que la venda ambulants; que en el seu treball no hi ha màfies i que veure's perseguit constantment representa una pressió molt difícil de suportar... Que estan en converses amb l'Ajuntament, al qual demanen for-

mació i ajuda per aconseguir els "papers".

Entre els assistents a l'acte es va recordar la immigració espanyola a Alemanya dels anys 60 i es va fer evident la responsabilitat de l'Estat per una Llei d'estrangeria tan inhumana que converteix les persones en il·legals.

Desitgem que en Pape, en Seni i els seus companys aconseguixin els seus objectius.

Montse Milà

NOU BOX AL CEM NOVA ICARIA ESPORTS CLUB

CROSS XTREME i **functional Xtrain**

OFERTA DE LLANÇAMENT:

NOMÉS PER 15 /MES*
màxim 10 persones per classe

NOlimits

* Cal afegir la quota d'abonament al Centre que pot oscilar entre 25,50 i 51 euros mensuals.

Vine a visitar-nos: Av. Icària, 167 | www.novaicaria.com | rrpp@novaicaria.com | Tel. 93 221 25 80 | [f](#) [t](#) [w](#)

Celebra el Nadal amb nosaltres

Sales privades lluminoses

Menús d'elaboració pròpia

Aparcament propi

Terrassa especial per a còctels

Salons privats des de 15 persones

Pressupost sense compromís

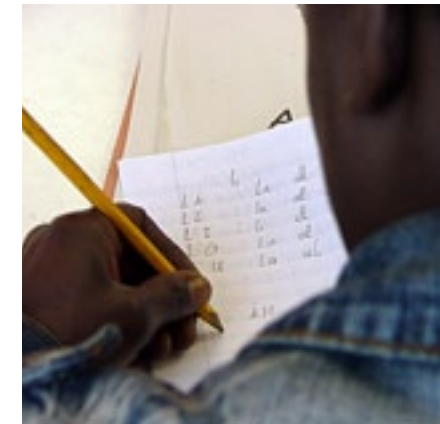

Gaudeixi d'un
descompte
presentant aquest
anunci 10%

EUROHOTEL BARCELONA
DIAGONAL PORT
Lope de Vega, 4
08005 BARCELONA
T: +34 932 302 000
www.eurohotelbarcelona.com

Per a més informació i reserves contacteu amb
Carmen Vázquez
comercial@eurohotelbarcelona.com

Escola d'adults

Quan els més
vulnerables
queden al marge

Ja fa dos anys que tenim escola d'adults al Poblenou (el CFA Montserrat Roig, de la Rambla nova). Diverses entitats del barri vam bregar durant anys per demostrar la necessitat de tenir un centre de formació d'adults al barri. Demanàvem una escola amb una implicació comunitària i on es realitzessin els cursos de castellà i català bàsics i els nivells instrumentals, especialment alfabetització.

L'escola va néixer "coixa" de personal, ja que era el mateix equip de l'Aula d'Adults Martinet de Nit del Besòs, dividit en dos. El programa formatiu de nivells bàsics i instrumentals es va fer de forma coordinada amb Apropem-nos, de manera que l'oferta formativa fos coherent i complementària.

Al Districte de Sant Martí l'any 2013 hi havia 17.710 persones sense estudis i 4.749 al Poblenou, segons el Departament d'Estadística de l'Ajuntament de Barcelona. Tot i així, l'oferta pública fins ara era de cinc cursos de nivells instrumentals, dos al Poblenou i tres al Besòs. Els cursos del Poblenou (alfabetització i competències bàsiques) es realitzaven amb menys hores lectives de les habituals.

Actualment, només es fan dos cursos de nivells instrumentals al Besòs. Aquest curs l'oferta formativa de l'escola ha canviat per donar prioritat al Graduat en Educació Secundària/GES. Això vol dir que al Poblenou dos grups sencers no poguessin continuar els estudis a l'Escola. Parlem d'un grup d'alfabetització, format en gran part per persones migrades no escolaritzades al seu país, i d'un grup d'instrumental 2, format per persones grans que necessiten aprendre les competències bàsiques (lectura, escriptura, matemàtiques...), persones que no van gaudir del dret a l'educació quan eren petites, fet que els ha condicionat d'una manera o altra la vida.

A causa d'aquest canvi, l'escola va buscar alternatives al barri que poguessin acollir aquestes persones. A Apropem-nos no s'havia deixat de fer el curs d'alfabetització i es va poder acollir aquest grup, però les persones que feien

el curs de competències bàsiques es van quedar sense alternativa. Llavors un voluntari va crear de forma autònoma un curs per a aquest grup de 15 persones al Casal de Barri de Bac de Roda.

Un voluntari, de forma unilateral, no s'hauria de fer càrrec d'organitzar el curs de competències bàsiques. És una mesura d'urgència que no s'hauria de cronificar. Aquests cursos els haurien d'organitzar, en primera instància, les institucions públiques, en aquest cas les escoles d'adults. Si això no fos possible, com és el cas al Poblenou, es podrien buscar models alternatius per fer els cursos dins l'escola amb voluntariat, per exemple a través d'una col·laboració entitat-escola. En tot cas, si finalment l'ens públic no ho pot fer, s'haurien de dotar les entitats socials dels recursos necessaris per desenvolupar aquestes formacions amb qualitat i continuïtat.

Dir que no hi ha espai o que manca

professorat és només una part de la realitat. Actualment a l'escola es fan cursos d'informàtica i d'anglès de nivells avançats. Per què es prioritzen aquests cursos i es deixa d'atendre la població més vulnerable? Segurament perquè són persones que quan es queden sense curs no protesten, simplement se'n van. Només les entitats socials se n'ocupen, generalment sense els recursos necessaris. La formació que necessiten no és fàcil d'organitzar; cal, d'una banda, formació i vocació del professorat i, de l'altra, acollida i acompanyament per part de les entitats/escoles.

Sembla que tot això respon a un canvi de model de les escoles d'adults. El Consorci d'Educació prioritza els cursos adreçats a gent jove o que necessita la formació per reinserir-se al mercat laboral. És evident que fer el GES i donar resposta al fracàs escolar és una necessitat i és positiu que es faci al barri, però això no ha d'anar en detriment de la resta de col·lectius (gent gran, persones migrades...), no només perquè tenen uns drets, sinó perquè la formació d'aquestes persones reverteix en la societat en general, i en el capital cultural i educatiu de cada família.

Aquesta situació no treu valor a la tasca que realitza l'escola d'adults ni a l'esforç dels docents. Segurament ha estat difícil posar en marxa l'escola del Poblenou, amb pocs recursos humans, i sense deixar de banda la del Besòs. I malgrat aquestes dificultats sempre hi ha hagut una voluntat d'implicació amb el barri i de coordinació amb les entitats.

És des d'aquest punt de vista constructiu i de voluntat de millora que es pretén visibilitzar la necessitat de formació instrumental de proximitat. Fer visible que al Poblenou, i a tota la ciutat, els col·lectius més vulnerables cada cop tenen més difícil l'accés a espais formatius adequats i adaptats a les seves necessitats i característiques, és a dir, l'accés a una educació pública de qualitat.

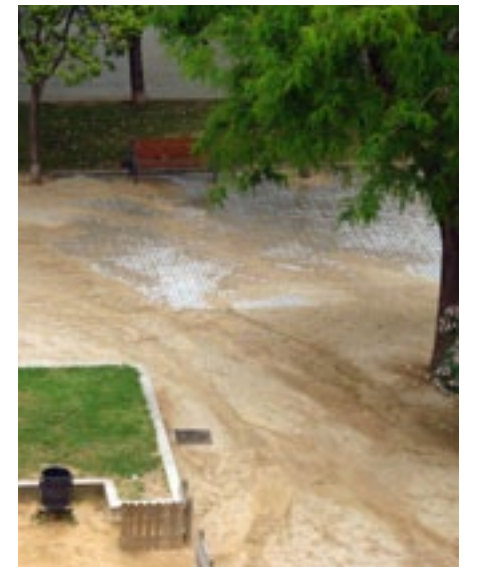
Isis Sainz

Els veïns demanen obres de millora a la plaça de la Creu Roja

Els veïns de la plaça de la Creu Roja, situada entre els carrers de Perú, rambla del Poblenou i Sant Joan de Malta, demanen fa temps obres de millora de la plaça. El sòl de terra poc compactada i els desnivells fan que quan plou es produeixin fortes es-correnties que arrosseguen la terra fins a la vorera i els vials del carrer Perú i de Sant Joan de Malta. A més, el vent aixeca fortes polsegues que arriben fins als bal-cons pròxims. La plaça necessita remodelar l'estructura de contenció del terreny, i pro-bablement replantejar el paviment.

Amb el propòsit d'accelerar aques-tes millores, el veïnat ha iniciat una campanya de recollida de signatures que presentarà al regidor del Districte. El que demanen és una remodelació de tot l'espai que resolgui els problemes actuals i augmenti la qualitat de l'espai urbà que és intensament utilitzat per moltes persones, sobretot canalla, de les vivendes properes de Rambla i Gran Via.

Redacció

Preocupació per les magnòlies del jardí de Xavier Benguerel

L'any 2007 l'Associació de Comerciants del carrer de Marià Aguiló va cedir unes quantes magnòlies a la plaça del jardí de Xavier Benguerel, <http://www.icc.cat/vissir3/index.html?Mt91exsA5>. En pocs anys vam poder veure com l'una darrere l'altra es morien per manca de reg, d'adob, per cops (l'espai l'utilitza habitualment la canalla per jugar-hi a pilota), per malmetre les branques, etc. Ara en queden quatre, dues de les quals no sembla que tinguin el futur garantit (a les fotos se'n veuen un parell de mig seques). D'això, ja en vam parlar en un article publicat a la revista de l'Associació*.

Ara fa poc hem pogut veure com hi han tornat a plantar unes altres magnòlies (vegeu fotos; les noves tenen un

tutor al costat, amb la punta blava; les que no tenen aquest tutor són les que van plantar el 2007) i de la mateixa manera (al bell mig de la zona de joc de la canalla, i sense cap estructura que les aguantin cosa que fa que amb qualsevol cop es puguin desarrelar). Qui ha donat el permís per plantar-les? Qui se'n fa càrrec? Com es garanteix que no es malmetin, atès com i on s'han col·locat i sabent com acabaran per l'experiència anterior?

La magnòlia és un arbre que vol força reg; i ja sabem que els arbres no es reguen prou (només cal veure quants arbres acabats de plantar moren), ni els donen adob per sobreviure, sobretot a l'inici del trasplantament. No crec que sobrevisquin, cosa que haurà suposat una despesa innecessària a més de la mort d'uns éssers vius. Tant de bo m'equivoqui.

Carme Rovira

* El Poblenou 78, p. 3, «Tenim prou cura de l'arbrat?»
<http://www.elpoblenou.cat/files/78OCT2013.pdf>

un projecte de qualitat fet realitat

HABITATGES PROTEGITS AL POBLENOU

FARMÀCIA JAUME GIRÓ LOPERENA
DERMOFARMÀCIA
FÒRMULES MAGISTRALS
HOMEOPÀTIA - FITOTERÀPIA
DENTÀRIA - EILERS NODALS
93 307 15 17
Maria Aguiló / Pujadas

CLINICA VETERINARIA POBLENOU
TELS. 93 300 8726 - 93 300 8021
CAMÍ ANTIC DE VALÈNCIA 18 • 08005 BCN
www.vetpoblenou.com/blog
HORARI: dilluns a divendres, 10-14h i 17-21h / dissabtes, 10-14h

SABATERS DES DE 1870
Villarroya
Rambla Poblenou, 45
Tel. 93 485 27 90
08005 Barcelona

ÒPTICA traver
des de 1953
C/ Pujadas, 194 - Tel. 93 485 22 42 - 08005 Barcelona

francesc creixell
PERRUQUERS
C. Ciutat de Granada, 63 baixos tel. 93 309 50 03 08005 BCN

GELATERIA FABRICACIÓ PRÒPIA & ARTESANA casa fundada l'any 1912
Rbla. del Poblenou, 44-46
08005 BCN
Tel. 93 309 18 72
www.eltioche.com

Joan Vall
Tot en Moda Home
C/ Ramon Turró, 216
tel. 932 210 084

Fusteria d'Alumini
Carpinteria de Alumini
ESPAZI S.L.
*** FABRICACIÓ PRÒPIA ***
PORTES, FINISTRES, MOSQUETERES, TANCAMENTS, PERSIANES (instal·lació, manteniment i reparació), ALÇARIS, CUNYLLANTS, PINTURA/PARQUET
Poblenou, 223, local 1 08005 Barcelona
espazi21@live.com

COPI RAPIT
Lope de Vega, 45 - TEL/FAX 93 300 3507 - 08005 BCN
PAPERERIA • FOTOCÒPIES
IMPRESSIÓ DIGITAL • ENQUADERNACIONS
PLASTIFICACIONS • SEGELLS DE GOMA
SERVEI DE FAX

Anuncia't
Amb la teva presència a la revista del barri tothom hi guanya!
629046004
comercial@elpoblenou@gmail.com

celler el vinyet
Rambla Poblenou, 66

Dr. José Fco. López Alias
DIAGNÓSTICO + PRESUPUESTO GRATUITO
Rbla. del Poble Nou, 157-159 1ºA
08018 BCN TEL 93 485 37 93

English, Psicomotricitat, Estimulació sensorial, experimentació, tot amb molt d'afecte, relació família-escola, cuina pròpia ecològica, ...
Llar d'infants subvencionada per la Generalitat
Chiqui Tin
Tel. 93 221 95 79 (Vila Olímpica, Poblenou)
www.escuelachiquitin.com/avila centrelavila@escuelachiquitin.com

Nou calendari de l'Institut Maria Espinal

El mes d'octubre passat es va adjudicar el projecte de l'Institut a un equip d'arquitectes. Passats el dies de publicitat i al·legacions, l'1 de desembre vinent comença a comptar el termini de sis mesos per a la realització del projecte executiu, fins a l'1 de juny de 2016. Passada la licitació de tres mesos, l'1 de setembre de 2016 ha de començar l'obra, que està previst que duri setze mesos, fins al 31 de desembre de 2018.

Per tant, el Consorci d'Educació de Barcelona ha de nomenar l'equip directiu, que ha de tenir el projecte pedagògic per a la jornada de portes obertes del mes de febrer, abans de la preinscripció. I l'Institut començarà a funcionar en barracons al solar del segon institut (C/Llacuna/Sancho de Ávila).

Des de la Plataforma d'Educació Pública del Poblenou pressionarem perquè s'acceleri el nomenament de l'equip directiu i que estiguin a punt tots els elements necessaris per a la correcta entrada en funcionament de l'Institut.

Respecte al segon institut, que ha d'entrar en funcionament el setembre de 2018, estarà ubicat provisionalment a l'escola Poblenou, que s'està rehabilitant.

Amador Pisabarro

Des d'aquestes pàgines volem desitjar moltes felicitats a La Flor de Maig en el seu 125è aniversari i desitjar-li un futur tan bo com ha estat el seu passat.

La mobilitat al casc antic del Poblenou

ridícules i una corba amb molt mala visibilitat, i situacions d'inseguretat i incomoditat com les de les fotografies són constants en el dia a dia.

Lògicament, des del govern municipal anterior (i més enllà) s'era conscient de la problemàtica d'aquesta part del casc antic, i de fet es va fer una actuació per mirar de pacificar el carrer Joncar: es va fer plataforma única (vorera al mateix nivell que la calçada) des de Bilbao fins a Marià Aguiló. L'expropiació pendent de la drogueria i del pati del Casino va ser l'excusa per no urbanitzar el tram pendent entre Marià Aguiló i la Rambla, però la vorera muntanya segueix sent mínima (cal fer equilibris!) i la del cantó mar es troba plena d'obstacles (cal fer un eslàlom de contenidors, motos, pilones i terrasses). Així, els vianants s'atreveixen a compartir espai amb 'els motoritzats'.

L'actuació de plataforma única del carrer Joncar anava acompanyada d'unes càmeres per llegir les matrícules, de forma que els serveis i els veïns autoritzats (residents de l'àmbit) poguessin circular sense ser multats. Aquestes càmeres, tanmateix, han estat 'per fer bonic' durant anys, per tant hem tingut un senyal de prohibit circular però cap sistema de vigilància ni sanció pertinent.

Per complicar la situació, a finals d'octubre de 2014 apareix un nou Bon Preu al carrer Lull amb 13 places d'aparcament per a clients amb l'accés justament per Joncar! Realment, ¿calia oferir places d'aparcament en un entorn plenament urbanitzat i on tothom va a comprar a peu?

En l'actualitat, però, sembla que el sistema de control de les càmeres està a punt per poder funcionar: ja es coneix quins són els vehicles autoritzats (llista 'blanca') i l'excepció del Bon Preu també està gestionada. No obstant això, a dia d'avui continuen circulant massa vehicles que arriben a la Rambla sense haver entrat al Bon Preu ni a cap aparcament de veï d'aquesta zona...

En parlar amb amics i coneguts del barri sobre el pas dels cotxes i motos pel carrer Joncar hom s'adona que... molts dels que recorren aquest itinerari entre Bilbao i Rambla no són ni conscients de l'existència d'aquest senyal ni de les càmeres! Esperem que la senyalització nova tot just estrenada sigui més visible i que tots mirem de pacificar aquells carrers per on tant circulen els més petits i els més grans del barri.

La posada en funcionament de les

càmeres (al carrer Joncar i també al carrer Amistat) anirà acompanyada d'un canvi a doble sentit del tram de Ramon Turró entre Llacuna i Rambla, per tal de permetre l'accés fins a la rotonda del Casino.

Per mirar de resoldre la congestió al passeig Garcia Fària - Calvell (i aconseguir així la pacificació real dels eixos Llobregat - Besòs utilitzats de 'by-pass': Taulat, Joncar i també un tram de Camí Antic de València), congestió que també afecta el servei d'autobús H16, des de la Comissió de Mobilitat del Poblenou es va plantejar ja una actuació durant el mandat anterior: convertir un dels carrils del passeig Calvell sentit Llobregat - Besòs en sentit contrari, per tal que l'accés cap a la ronda Litoral disposi de 3 carrils (dels quals un, si és possible, es podria destinar a carril bus), mantenint així la capacitat del passeig Garcia Fària. L'altre carril restant caldria mantenir-lo en sentit Llobregat - Besòs però destinat únicament a carril bus. La resta de trànsit motoritzat hauria de circular per l'altra banda de la ronda Litoral, al costat de la platja. Podria ser una opció per millorar la mobilitat del casc antic del Poblenou?

Sílvia Casorrán

Des que es va urbanitzar la plaça de Can Saladrigas (davant de la biblioteca de Manuel Arranz), hi ha un senyal al carrer Ramon Turró amb Bilbao (accés al carrer Joncar) que ha brillat pel cas omís que se n'ha fet.

Aquest senyal vol dir 'prohibit circular' (codi R-100 del Reglament de Circulació), però les presses de bona part dels poblenovins i d'altres que hi van de pas han acabat provocant un excés de trànsit en el carrer 'pacíficat' del Joncar. És cert que les alternatives viàries no són prou bones: el carrer Taulat té passos elevats i circulació de busos (i només un carril de circulació, per tant és un eix de 30km/h), mentre que a l'eix passeig Garcia Fària - passeig Calvell hi ha una reducció de carrils de circulació que provoca un coll d'ampolla i causa una congestió durant bona part del dia. L'altra opció és el carrer Pujades, que queda bastant més amunt i a més durant els darrers mesos ha estat patint les obres dels ascensors del metro Poblenou.

Però és que el carrer Joncar comunica la biblioteca amb la Rambla (més concretament amb la rotonda del Casino i del Tio Che), per tant té moltíssima afluència de vianants! (i bicicletes, patinets...). A la vegada, el carrer Joncar té unes voreres

Recordem Can Pol, un barri d'oficis

“Vaig conèixer aquest entorn quan passava un tramvia per Pere IV, el B70. Sóc aquí des d’inicis de 1964, i el tramvia anava des d’Arc de Triomf fins a Badalona, a la plaça Pepe Ventura, com es deia aleshores”.

Són paraules de José Briceño Baena, veí d’un passatge sense nom situat gairebé a la cantonada del carrer Pere IV amb Selva de Mar. El passatge té una reixa que el custodia i un encant particular: només hi ha tres casetes, tallers al fons i abundància de plantes, que indiquen presència humana. Fou construït a les primeres dècades del segle XX. Inicialment, les cases eren magatzems i després es van habilitar com a habitatges. No obstant això, amb motiu de l’ús industrial per al qual fou construït, l’espai no ha estat mai considerat passatge.

Fa 51 anys que en José veu l’evolució del carrer i, tot i que no resideix a la casa que té llogada dins el passatge perquè només té 18 metres quadrats, cada dia s’hi està una estona amb la seva senyora per distreure’s, a més de cuidar les plantes, el seu gatet, i el Rocky, el seu gosset. “No hi vivim però és un espai on relaxar-nos. Al principi vam llogar la caseta perquè la meva dona treballava per a una empresa de Montmeló que li

va oferir dur-li la feina si la llogàvem. Ja es va jubilar però continuem tenint-la perquè el lloguer és baix i així sortim una estona”, explica en José. En Josep Gallard regenta un bar que està a tocar del passatge: “Per sort he vist el cinema Provençals aquí al costat, els tramvies encara passaven... Vaig arribar amb la forta nevada de 1962. Això vol dir els anys que fa que som aquí”, assegura.

Aquest tram de Pere IV ha viscut una gran transformació fins a veure’l tan solitari com avui. Per començar, aquella zona, “durant l’època republicana tenia una estructura. Al franquisme, acabada la guerra, no li va quedar més remei que respectar-la, provisionalment. Era el barri de Can Pol i, a dins, hi havia la barriada del Tomàquet, l’enclavament on ens centrem”, explica l’Eduard Milan, membre d’Aprobat (Agrupació per la Protecció del Patrimoni). La barriada s’estenia des de La Escocesa fins a Ca l’Agustí i rebia aquest nom perquè la formava una alineació de casetes blanques a l’exterior de les quals els veïns penjaven tomàquets per assecar-los. El contrast del blanc amb el vermell era molt cridaner i va donar-li el nom.

Can Pol, a més, tenia el seu propi alcalde, Aquilino Casanovas, que residia

en una caseta semblant a les del passatge, situada a Selva de Mar, tombant la cantonada. “Les funcions de l’alcalde de barri eren: certificar que eres bon veí, certificar que eres veí, cosa que feia amb la presència de dos testimonis, i expedir certificats de bona conducta. És a dir, els veïns acudien amb testimonis que acreditaven que vivia allà des de feia tants anys”, afirma l’Eduard. I així ho fa constar en José Briceño, que el 1964 va visitar l’alcalde de barri: “Vam venir perquè ens fes uns papers i després vam anar sota la plaça de Catalunya a empadronar-nos”. És curiós i interessant un article de *La Vanguardia Española* del 28 de març de 1939 que explica la presa de possessió dels nous alcaldes de barri franquistes, que avui estarien englobats, majoritàriament, al Poblenou. Diu: “Barrio 9º, Can Pol: Alcalde primero, Joaquín Riera Ordeix, Pedro IV, 357, bajos. Alcalde segundo, Aquilino Casanovas, casa de Campo detrás fábrica M. Llopart”. A més, cita la resta de barris: “La Cenja, Fuerte Pío, Wad-Ras, Clot, La Llacuna, Pueblo Nuevo, San Juan de Malta, La Unión, Can Pol, Taulat, La Fundación”, i els respectius alcaldes.

A la barriada del Tomàquet s’hi exercien molts oficis i activitats, i així

ho mostra l’exhaustiu treball de documentació *Una mirada diferent del Poblenou*, realitzat per Xavier Badia i Castellà, poblenoví i conserge jubilat de l’IES Salvador Espriu. Badia recull fàbriques, edificis i comerços emblemàtics i n’explica l’origen, els usos i oficis desenvolupats al llarg de la història. Així, sabem que a Pere IV passat Selva de Mar, el primer ofici fou una carboneria de Ginés Hernández i en Joan Papiol era adroguer (als voltants de 1929). Durant la guerra i la postguerra en Ramon Minguell fou alabarder, baster i guarnicioner, que feia els arreus dels cavalls. “Més tard, quan això es va perdre, va adaptar-se a les necessitats dels veïns i cosia matalassos, els omplia de borra...”, recorda l’Eduard, que el va conèixer. Hi havia altres oficis: en Joan Papiol regentà un bar en la postguerra, l’Ezequiel Tarrado i el seu germà Ramon tenien una fusteria. El bar, a la dècada dels 50 va passar a mans d’en Miquel Bernaus i, després, de la Teresa Serra. L’interior del passatge era industrial i en Josep Maria Fillol regentava un taller de fabricació de caixes de fusta i embalatge a finals dels 50 inicis dels 60, que s’unia a les casetes, ja existents. Des dels 60 en Josep Gallard regenta el bar, que continua en funcionament.

És molt il·lustratiu el plànol elaborat per Jacinto Mayà Sanz, *Cinto*. Amb el seu esforç i dedicació va aconseguir plasmar a la dècada de 1940 l’entramat fabril que quedava més enllà del Poblenou pròpiament dit, ara ja gairebé desaparegut. És un mapa sense escales però localitzat molt bé els espais dels voltants de Pere IV. El plànol limita a l'oest amb el carrer Espronceda, arriba fins a la Sagrera al nord, limita amb el riu Besòs a l'est, i amb el mar al sud.

Els veïns, que no són gaires, estan expectants. Es pregunten què serà de les cases i dels edificis d’aspecte industrial que donen a Pere IV un encant particular. “Ja vénen. De Bac de Roda cap allà ja està fet, i de Bac de Roda amunt ja posen tanques per començar a fer obres. Quan vegem que a la Nissan edificuin, direm: ep!, ja estem llestos”, reconeix decebut en José. “Des que vaig agafar el bar ens diuen que ha d’anar fora... Ara creiem que cada cop falta menys perquè de Bac de Roda cap allà ja és tot nou. El carrer ha d’anar en línia, com la Nissan, i la vorera ha de tenir una amplada concreta”, opina en Josep. De moment, tot i que la zona està dins el 22@, no hi ha afectació directa. “Mentre que La Escocesa sí que està afectada i ja engeguen un projecte que conservarà la façana frontal, les naus, i els oficis que ara s’hi desenvolupen: artesans, artistes... amb un interior diàfan amb jardins, la part enllà de Selva de Mar es denomina 22@000, que vol dir que la part industrial del 22@ està sotmesa a aquest projecte encara general i sense un pla específic i, de moment, no va a terra”. Per sort (o per desgràcia) els cal seguir esperant: els que volen aturar el temps i els que volen veure-ho revitalitzat. Com deia l’Eduard Milan en una anàlisi de l’Eix Pere IV: “Ànims!, que gràcies al vostre esforç material, econòmic i, sobretot, personal i humà, i amb la vostra estimada presència, no parlem d’un desert, sinó d’un planter encara viu on destaquem com les flors que s’arregen en un sorral que, a poc a poc, i més aviat que tard, serà terra fèrtil i compacta”. Ànims, veïns i veïnes.

Patricia Pujante, periodista

–Si us plau, Ramon i Josep, que em podeu explicar què era això de la Prote?

–És clar, Candela. En dèiem la Prote, però de fet es deia Protecció de Menores –respon en Ramon.

–Era una casa molt gran que hi havia al carrer Doctor Trueta, on anaven els nens orfes –hi afegeix en Josep.

–Orfes vol dir que no tenien pares, oi? –pregunta la Júlia.

–Sí –respon en Ramon. I continua explicant:– Es va fundar fa més de cent anys. Al començament hi anaven nens i nenes, però després de la Guerra Civil, en temps de la dictadura de Franco, només hi van anar nens i era obligatori parlar en castellà.

–Era molt trist perquè a més a més de no tenir pares, els nens eren tractats amb disciplina militar –diu en Josep.

–El carrer que has dit, Doctor Trueta, em sona molt –comenta en Pau–. ¿No era en aquest carrer que fèiem classe en barracons esperant que s'acabés de construir l'escola nova?

–Sí, noi, tens raó. Però el que segurament no saps és que precisament al mateix lloc on teníeu els barracons, hi havia hagut l'edifici de la Prote –explica en Ramon–. Mireu les fotos que us hem portat. El van enderrocar el 1978, ara en aquest lloc hi ha un institut, l'Icària. Què hi anirà algú de vosaltres quan acabeu primària?

Aquesta conversa es produeix a l'escola pública Sant Martí del Poblenou. En Ramon Pascual i en Josep Sarsanedas, membres de l'Arxiu Històric del Poblenou, realitzen una col·laboració amb els nens i nenes de tercer i amb els seus mestres. L'alumnat d'aquesta classe està desenvolupant un projecte de treball que anomenen “Els exploradors del temps”. Impulsat per Ester Forné, mestra de l'escola, Linda Valdés i Oriol Fontdevila de la Fundació Tàpies i amb la col·laboració del realitzador visual David Suñol, es pretén reflexionar sobre la memòria i la identitat a partir de la investigació artística i la creativitat.

Es tracta de donar una ullada al pas del temps, observar com les coses canvien. Els alumnes fan d'investigadors, cerquen, observen, contrasten, imaginen, en tres àmbits molt significatius perquè formen part de les seves vides quotidianes: la família, l'escola i el barri del Poblenou. Aquesta manera de treballar per projectes parteix dels coneixements que ja tenen els nens i també dels seus interessos, allò que volen saber. Però potser el que resulta més interessant d'aquesta metodologia és que l'alumnat, amb la guia dels seus mestres i col·laboradors, esdevé el protagonista del seu propi aprenentatge i aprèn amb motivació i amb sentit. Així, doncs, els nens i nenes comencen explicant les coses que saben. Quan parlen de

l'escola apareixen les primeres contradiccions, no tothom diu el mateix, algú creu saber coses que no s'ajusten amb les que creu que sap un altre company. A mesura que avanci el projecte hauran d'anar aclarint els dubtes. Després caldrà decidir quines eines utilitzaran per cercar informació: consultar llibres, fotografies, pel·lícules, Internet, anar a museus, parlar amb la gent que té coneixements del tema, realitzar sortides i excursions per veure i observar directament allò que s'està estudiant. Més endavant caldrà classificar i ordenar la informació que s'ha anat trobant. Finalment posaran en comú, comunicaran i expressaran el que han après a través d'exposicions, dossiers, resums escrits, representacions teatrals, vídeos, audiovisuals, etc.

Què volien saber els nens i nenes? Quines preguntes s'han fet? Quines activitats han realitzat?

RESPECTE A L'ÀMBIT FAMILIAR

Com ha canviat la nostra família en els darrers anys? Com era la nostra família abans que nasquéssim? Quins objectes i quines imatges tenim a casa per explicar aquests canvis? Hem construït màquines del temps per mitjà de capses de cartró. Les hem portat a casa i les hem omplert d'imatges i d'objectes que són testimoni del passat de les nostres famílies.

Qui som? D'on venim?

Els avis ens ajuden a descobrir la nostra història

RESPECTE A L'ÀMBIT ESCOLAR

Quan es va construir la nostra escola? Per què és com és? D'on vénen els objectes que trobem al seu interior? Hem realitzat exploracions dins la mateixa escola. Hem visitat àmbits que normalment estan tancats als estudiants. Hem seleccionat objectes dels quals ens interessa conèixer el passat i hem demanat informació i documentació als mestres i a l'equip directiu.

RESPECTE A L'ÀMBIT DEL BARRI

Com era el barri deu anys enrere? El Poblenou sempre ha tingut hotels i gratacels? Per què hi ha tantes xemeneies soles? Com canvien els barris i qui ho decideix? Hem sortit de l'escola i hem realitzat derives. Ens hem perdut pel barri i hem seleccionat els edificis i elements dels quals ens interessa conèixer el passat. Hem contrastat els nostres dibuixos amb les fotografies que es guarden a l'Arxiu Històric del Poblenou. Els seus responsables ens han ajudat a entendre les transformacions que ha tingut el barri els últims cinquanta anys.

Enguany serà el tercer curs de l'aplicació del projecte que ja forma part del currículum de l'escola. És interdisciplinari i es treballa a les àrees de llengua catalana, llengua anglesa i expressió plàstica. El curs passat el treball va acabar amb la realització d'una producció audiovisual i també es van realitzar uns fotomuntatges a partir de les imatges que havien obtingut de determinats llocs del barri, guiats pel Ramon i en Josep de l'Arxiu Històric. Tot plegat es va poder veure en una exposició de treballs a Can Felipa, a finals del curs passat.

Altres escoles i instituts del Poblenou estan fent treballs sobre el patrimoni i la història del nostre barri, com l'institut Quatre Cantons o l'escola Mar Bella. Aquesta mena de treballs de memòria sobre l'entorn proper, la família, l'escola, el barri i també la ciutat de Barcelona, haurien de ser habituals a les escoles i instituts perquè refermen un valor fonamental en l'educació, el valor de la identitat. Una identitat que pot ser personal (estudi de la família) o col·lectiva (el nostre barri o la nostra ciutat). Si no hi ha identitat és difícil bastir una personalitat, construir i créixer com a persona i com a ciutadà.

Tanmateix, conèixer la història i el patrimoni comú es pot fer de moltes maneres: a través dels llibres i la literatura, a través de la pintura i també la dansa i el teatre, és a dir, de les arts, a través dels museus, etc. Però hi ha una manera que podríem dir-ne més humana, d'alta qualitat. És la transmissió personal com la que hem explicat en aquest article, la transmissió d'avis a néts, de la gent gran als infants i joves. I és de qualitat perquè el contacte i la comunicació entre grans i petits té una màgia i una empatia que la fan única, espontània i carregada de respecte i sensibilitat.

Andreu Isern Gausí

Arxiu Històric del Poblenou

Esplai Sagrat Cor

Barrejant el lleure amb la transmissió de valors

Fa més de 30 anys que el centre d'Esplai Sagrat Cor aporta calidesa al carrer Pere IV. Des dels seus orígens va estar lligat a la parròquia: un dels seus fundadors l'any 1975 va ser el capellà Joan-Enric Vives, rector de l'església del Sagrat Cor del Poblenou. En l'actualitat l'esplai està associat al Moviment de Centres d'Esplais Cristians Catalans, emparat per la Fundació Pere Tarrés, des d'on es treballa per promoure l'educació en el temps lliure i el voluntariat, i per millorar la intervenció social i enfortir el teixit associatiu.

Anar a l'esplai és una manera diferent d'aprofitar el temps lliure. De fet, Miguel Garrido, responsable de l'esplai, explica que la seva feina és "intentar trobar una alternativa al temps de lleure a què estem acostumats: que els nens en lloc d'estar a casa jugant amb les consoles, surtin i coneixin gent diferent de la de l'escola". Compartir les hores d'esplai i les d'excursions, colònies o campaments

fa que es creïn vincles de confiança i convivència molt forts entre les criatures, i això és quelcom que a l'escola no passa de la mateixa manera. D'altra banda, a l'esplai els nens no han de fer deures i malgrat que hi van per passar-ho bé, aquest divertir-se és de manera organitzada. "Marquem uns objectius darrere de cada joc que volem que es compleixin al llarg de la tarda. No és només fer jocs, hi ha més al darrere", explica la Nerea Rodríguez, estudiant de treball social i una de les monitores del grup dels més petits. Amb les activitats els monitors intenten transmetre valors com la companyonia, la generositat o l'altruisme.

Aquests són uns valors que es troben en els monitors. La majoria són estudiants, d'entre 18 i 21 anys, que hi són com a voluntaris. No tots estudien graus relacionats amb l'educació, també n'hi ha que en fan d'altres com psicologia, enginyeria o art. Molts van créixer a l'esplai, i en fer-se grans van voler donar als nens

i nenes tot el que ells també hi havien rebut, com la Nerea: "Ho has viscut des de petit i portes tota la vida aquí. Sent monitor et fas més responsable perquè t'adones que els pares t'estan deixant els seus fills i a més et sents bé amb els nens perquè són molt agraïts". Les hores passades a les sales del Sagrat Cor no els aporten beneficis econòmics però sí que són una experiència enriquidora. "Ser monitor és una experiència molt bona i normalment a tots els que ho proven els agrada, sempre s'acaben quedant", afegeix la monitora. És per això que passar tantes hores a l'esplai no es fa feixuc. "Això és la nostra segona casa", afirma el Miguel. I és que durant la setmana sempre hi ha algú preparant els decorats de les sales o la reunió setmanal, i cada dissabte de 16.30 a 19 reben els nens.

Ara bé, les criatures que van a l'esplai tenen de 5 a 16 anys, i els monitors són conscients que les activitats s'han d'adaptar segons

les edats. En Miguel ho explica: "Segons l'edat intentem adaptar el centre d'interès, la línia de curs als gustos dels nens. No podem pretendre que als més petits els agradi el mateix que als grans". Com ho aconsegueixen? Doncs, per exemple, mentre els més

petits fan cada dia una motivació inicial amb diversos personatges disfressats que els acompanyen, els més grans poden fer una gimcana pel barri. De totes maneres, cada any es treballa un tema comú a tot l'esplai, i aquest any és la sostenibilitat. La Nerea explica que els grans ho treballen de manera més directa però que el seu grup converteix la seva sala en una ciutat contaminada, perquè després la seva feina és haver-la de 'descontaminar'. Això mateix passa amb tots els grups, que tenen una línia de curs i la segueixen al llarg de l'any.

El bon caliu que hi ha entre monitors i nens i nenes a l'esplai es veu reflectit a la Pica d'Estats, el grup de premonitors, és el grup de nois

i noies de 17 anys que ja són massa grans per continuar a l'esplai però que decideixen seguir-hi perquè volen ser monitors. Però no és fins a acabar la formació que se'ls deixa provar amb els grups de criatures, i quan fan 18 anys ja poden començar a fer de monitors. Això sí, en cas que n'hi hagi massa i s'hagi d'escollir, s'elegiran els més capacitats. Com que són decisions que afecten tot el gruix de monitors es prenen conjuntament en assemblees que se celebren un o dos cops a l'any.

Un altre dels aspectes clau de l'esplai és l'atenció individualitzada als nens. "Com que tenim pocs nens podem treballar cada nen més individualment. Si hi ha un problema és més senzill veure què passa i poder-lo tractar millor", comenta la Nerea. Tenen cinc grups de 30 nens com a màxim (Pedraforca, Matagalls, Cadí, Puigmal i Aneto, de petits a grans), i tres monitors assignats a cada grup. D'altra banda, cada grup té un membre que es dedica a la part pedagògica i es reuneixen cada quinze dies per veure si tot va bé. En cas que algun monitor necessiti ajuda, pot recórrer al responsable pedagògic. En Miguel destaca que sempre

s'esforcen per cohesionar el grup, per aconseguir que "tots els nens tinguin bones relacions, que ningú es quedi apartat. És una cosa que creiem que potser a les escoles no es pot fer tant perquè hi ha més nens". A més, quan s'emporten els nens de colònies tenen l'ocasió perfecta per treballar amb les criatures els hàbits higiènics, com ara la importància de rentar-se les dents. Poden anar-ho treballant al llarg dels 9 dies que dura la sortida, i afirmen que al final de la setmana sovint es nota un canvi important.

Si preguntes al Miguel o a la Nerea si les famílies haurien de portar els fills a un esplai o no, ho tenen claríssim: sí. Rotundament, sense vacil·lar. A l'Esplai Sagrat Cor del Poblenou, o a un altre esplai. El Sagrat Cor ara mateix té totes les places ocupades i no poden acceptar cap nen nou, però és una experiència que el Miguel i la Nerea recomanen fer allà on es pugui. S'aboquen tant a la seva feina a l'esplai que no poden concebre la possibilitat que algú no ho faci d'aquesta manera.

Núria Falcó

Intenten transmetre valors com la companyonia, la generositat o l'altruisme

Els monitors són voluntaris i molts d'ells van créixer a l'esplai

La sostenibilitat és el tema que es treballa aquest any

Cada grup de criatures té un responsable pedagògic

Segona edició de l'Open Night: descobrint la creativitat del Districte

El districte de Sant Martí està ple d'espais vinculats a la creació, i molts són desconeguts. Els carrers del Poble nou amaguen galeries d'art, productores audiovisuals, tallers d'artistes o espais gastronòmics que s'escapen de les mirades dels seus veïns. És precisament per obrir les portes d'aquests emplaçaments que l'associació Poble nou Urban District organitza el divendres 11 de desembre l'Open Night; una jornada de portes obertes que convida a conèixer de primera mà els espais i l'agenda artística que s'està duent a terme al barri. En paraules de la Clàudia Costa, directora creativa i cofundadora de Poble nou Urban District, es busca "dinamitzar el barri a través de la creativitat" i oferir, alhora, "un contrapunt creatiu" a la Shopping Night del passeig de Gràcia.

L'Open Night arriba enguany a la seva segona edició i ho fa amb les piles carregades i propostes per a tots els gustos i edats. Durant la vetllada, els assistents podran combatre el fred d'una tarda de desembre assistint a subhastes, degustacions o rutes per l'antic barri industrial, entre d'altres

previsions. I com en tota festa, també hi haurà una traca final a l'Urban Club, on es podrà gaudir de música i menjar acompanyats de concerts.

La Glòria Morera, productora i cofundadora del Poble nou Urban District, remarca que jornades com aquesta, o com els anteriors Open Day celebrats semestralment –i a la llum del dia–, són una oportunitat única tant per als assistents com per a les entitats creatives que hi participen. Els primers poden gaudir d'experiències culturals noves en espais desconeguts, i els segons poden donar-se a conèixer i teixir connexions amb altres professionals de l'àmbit. "Allò bonic és veure que es creen sinergies entre ells, que es reagrupen per potenciar al màxim els seus treballs", explica.

Des de la seva creació el 2012, l'associació Poble nou Urban District treballa per projectar el Poble nou com el districte de l'art i la creativitat de Barcelona. Per fer-ho, edita un mapa del districte on es marquen tots els espais de creació que són membres de l'associació –actualment més de 140 entre establiments emblemàtics

com el Tio Che, institucions artístiques com la BAU o tallers d'artistes emergents. "Volem apropar la realitat d'un barri que va molt més enllà de la bombolla tecnològica del 22@", explica la Clàudia.

Volent acostar aquesta realitat creativa a tanta gent com sigui possible i és per això que accions com l'Open Night són una crida als poble nous, als barcelonins i fins i tot als estrangers. Ara bé, quan la Clàudia i la Glòria parlen d'atreure turisme deixen molt clar que es refereixen a aquells que busquin un circuit artístic i alternatiu al de la massificació del centre de Barcelona: "El turisme que busquem és el de la pròpia ciutat i tot aquell internacional que hi estigui interessat". Tenen clar que el Poble nou és un espai únic i molt divers, i expliquen que en cap cas es busca un turisme de cervesa i barrets mexicans ni l'establiment de grans franquícies. Volen que el Poble nou sigui el nou Districte de l'art sense perdre la seva autenticitat i caràcter.

Marina Riera Rodoreda

Poble nou turístic, feina precària

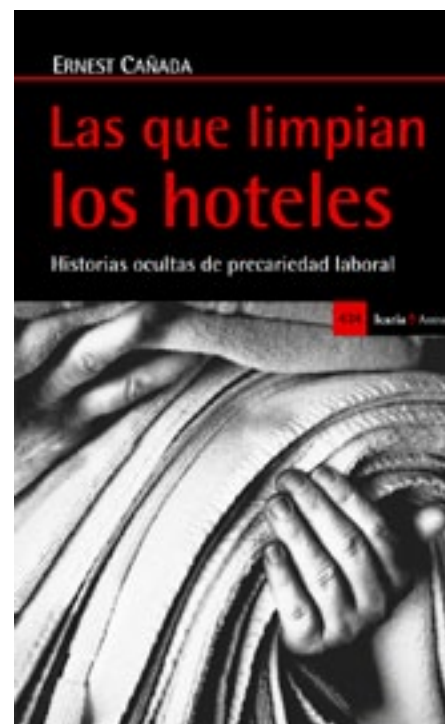
El Poble nou ha passat de ser un barri fabril a dedicar-se al turisme. Acabada la bombolla immobiliària, des del 2008 els capitals intenten treure el màxim rendiment a les d'edificacions ja construïdes, tant hotels com pisos turístics. Per a la gent que som del barri, el que va començar sent una cosa anecdòtica, perquè aquí no vèiem turistes, ha acabat convertint-se en un greu problema quotidià. Especulació immobiliària, dificultat per trobar un lloguer assequible, soroll, massificació... La sobreconcentració turística que ha viscut Ciutat Vella ara cada cop és més intensa a barris com Gràcia o el Poble nou.

Un dels arguments amb què habitualment es vol silenciar el qüestionament del turisme és que genera ocupació i que, donat l'atur existent, no s'hi poden posar obstacles. A banda de mirar les coses amb més profunditat, caldria revisar quina és la qualitat del treball que s'està generant. Si mirem el cas concret de les cambreres de pis, dedicades principalment a la neteja d'habitacions, entre un 20% i un 30% de les plantilles dels hotels, i que en aquests moments són protagonistes d'una campanya sindical internacional per reclamar la millora de les seves condicions laborals, veurem una feina sotmesa a un fort procés de precarització. Què podem destacar de la seva situació laboral?

Primer, s'estan degradant les seves condicions contractuals. En lloc de contractes fixos s'incrementen els eventuais i a temps parcial. S'assignen un determinat nombre d'habitacions i se les obliga a treballar fins que acabin, encara que això suposi haver de fer sistemàticament més hores sense cobrar. També s'estan estenent les subcontractacions a empreses externes per fer-se càrrec de la neteja de les habitacions. Això suposa que aquestes treballadores passen d'estar vinculades al conveni d'hoteleria al de neteja o a

un d'aquella empresa. Això pot suposar passar de cobrar sobre els mil euros a uns set-cents o menys, i això si no les contracten per habitació feta, pagant fins i tot 2,5 euros l'habitació. Les darreres reformes laborals aprovades pels governs del PP i el PSOE han facilitat aquest tipus de flexibilització.

Segon, la càrrega laboral s'incrementa. Augmenta el nombre d'habitacions que han de fer, disminueixen els ajuts que abans podien tenir per acabar la feina, i la pressió de la recepció per poder entregar habitacions netes és constant. A més els hotels no estan pensats per facilitar la feina a qui fa la neteja, i hi ha tot un seguit d'obstacles que dificulten el seu treball. Per exemple, l'increment del número de llits (pesats) dins les habitacions, la dificultat per moure's dins les habitacions, o que sovint no tinguin la roba de recanvi neta a punt...

Portada de l'últim llibre d'Ernest Cañada

Tercer, treballar amb aquesta intensitat i pressió fa que les seves condicions de salut es deteriorin. Cops a les cames perquè van sempre corrents, dolors constants a les espatlles, les lumbar, nuca, braços... per la repetició de moviments, que acaben amb intervencions quirúrgiques repetides d'hèrnia o del túnel carpià, entre les més comunes. Per poder aguantar el dolor i seguir treballant és habitual el recurs a la medicació. Per culpa del ritme que duen i la por de no acabar a temps, més l'angoixa per les situacions d'assetjament i maltractament que reben dels seus superiors, fa que necessitin medicació per fer baixar l'estrès, que al cap dels anys pot acabar derivant en depressions.

Mireu les cares de les treballadores quan acaben la jornada, en sortir de l'hotel o al metro. Les reconeixereu per l'uniforme i l'esgotament que mostren. No es tracta de fer pena, que ningú vol que el victimitzin, sinó de fer pensar. Volem treball, però treball digne i de qualitat.

Si voleu saber més coses sobre la campanya per la millora de les condicions laborals de les cambreres de pis podeu seguir el meu blog: <http://albasud.org/elblocderneestcanada>

Ernest Cañada

Coordinador d'Alba Sud

Les rotllanes rambleres

Els poblenovins tenim la Rambla com a punt social de primer nivell. Sabem que, si passegem per allà, trobarem amb qui xerrar i compartir les angoixes i les alegries quotidianes. Com també sabem que és un passeig que cal evitar si tenim pressa. La Rambla és la nostra màxima xarxa social, el nostre Facebook tangible on no ens cal penjar fotos ni pensaments perquè els vivim en temps real.

Allà ens trobem els amics, coneguts i saludats. Allà ens aturem a xerrar impunement i tenim el mal vici de fer-ho en forma de rotllana i on més molestem.

Us heu fixat mai com evolucionen aquestes rotllanes? Apareixen, es retroalimenten i moren. Són com forats negres. Tenen un nucli de matèria xerraire que fa eclosió espontàniament: dues o tres persones es troben i s'aturen a xerrar. Sense adonar-nos-en s'hi afegeixen d'altres integrants, aleshores els primers aprofiten per acomiadar-se i anar tirant. Uns minuts més tard marxa un altre grup de participants perquè es troba amb algú que els passa pel costat i s'enganxa a la seva òrbita i es desenganxa del grup, i se n'hi afegeixen tres que coneixen un dels integrants de la rotllana i se senten atrets per la matèria dels seus temes de conversa. I així, afegint i desafegint, la rotllana va transformant el seu nucli, sempre mantenint-se viva al bell mig de la Rambla.

Ho podeu comprovar vosaltres mateixos. Aneu a fer un volt i torneu a passar per les mateixes coordenades on havieu visualitzat una rotllana, comprova-reu que continua més viva que mai. Potser s'ha desplaçat lleugerament seguint el moviment de l'ombra de l'edifici més gran, si és estiu, o la trajectòria del sol, si és hivern, però la rotllana seguirà molestant a tothom.

No us empenyeu i no intenteu posar fi a cap perquè la rambla del Poblenou necessita les rotllanes dels veïns per continuar sent la rambla del Poblenou.

Les rotllanes són l'energia del barri, ni es creen ni es destrueixen, simplement es transformen. Afe-giu-vos a la rotllana!

Àfrica Ragel

africaragel@hotmail.com

Se ha hecho un poco de rogar pero por fin tenemos un nuevo "compañero" en ConnectHORT. Para los que ya tenemos una edad y hemos crecido viendo las pelis de indios y vaqueros en el salvaje Oeste podremos reconocerlo al primer golpe de vista. No lo tengo tan claro para las generaciones más jóvenes.

Sí, se trata de un tipi, la casa desmontable que utilizaban los indios de las grandes praderas de Norteamérica. Si nunca has entrado en uno podrás disfrutar ya de esa experiencia viniendo a ConnectHORT. Te sentirás estupendamente haciendo el indio en él. Tiene una magia especial. Tenemos muchas ideas para aprovecharlo al máximo, charlas, talleres... Si tú también tienes alguna idea escríbenos a connecthort@gmail.com.

En cuanto al huerto, ahora toca cambiar la cosecha de verano y retirar los restos de plantas para preparar la tierra y comenzar con el huerto típico de invierno: lechugas, calabazas, patatas, espinacas, acelgas...

También vamos a plantar mucho fuera del huerto: árboles, glicinias, arbustos y flores para que connectHORT se convierta en un auténtico oasis.

Cambiamos el horario y el huerto lo abrimos los domingos por la mañana. Si buscas un momento de relajación en contacto con la naturaleza y aprender a cultivar con métodos naturales y de permacultura sólo tienes que venir y traer tus ganas de divertirse.

Y con nosotros ya han comenzado el curso con ilusión los chicos del Centre Ocupacional Bogatell y los chavales de la Escola Voramar y Kinder. Estamos encantados de ser el lugar donde muchos niños conectan con la Mami Naturaleza.

Permanece atento a nuestro facebook para estar al día de todas las novedades.

Carrer Àlaba, 24, 08005, Barcelon a
<http://connecthort.wordpress.com>
Facebook: ConnectHORT
connecthort@gmail.com

Decorant la seva llar des de 1993

dos6dos
PINTURES

c/ Lluï 262
Tel. 932 663 234
tiendallull@dos6dos.com
www.dos6dos.com

Fons de Solidaritat
de la Fundació Agbar

**Font de
solidaritat**

AJUTS AL PAGAMENT
DEL CONSUM DE L'AIGUA

El Fons de Solidaritat de la Fundació Agbar és una font solidària que brolla per arribar als qui més ho necessiten. Per això col·laborem amb Càritas, la Creu Roja i els serveis socials dels ajuntaments per ajudar les famílies que tenen problemes per pagar la factura de l'aigua i, d'aquesta manera garantir l'accés al consum bàsic d'aigua a tothom. Arribant allà on puguem ajudar. Des que aquest fons es va posar en marxa, hem beneficiat a més de 45.000 persones. Obrint-nos camí, com l'aigua.

**Aigües de
Barcelona**
L'aigua de la teva vida

Agbar
Fundació

acompanyament **personalitzat**
qualitat d'escola
voluntariat i **valors**
iniciativa per a
emprendre **compromís amb l'entorn**

creativitat i
innovació

participació de les
famílies

Llengües estrangeres
educació emocional

PREINSCRIPCIÓ 2016-2017

Sessions informatives

- Infantil: 23, 30 de gener, 6, i 20 de febrer de 2016, a les 10:00 i a les 12:00
- Primària: 20 de febrer de 2016 a les 12:00
- Secundària: 27 de febrer de 2016 a les 11:00

Demaneu informació: 93 225 13 24 – info@voramar.cat

ESCOLA

VORAMAR

www.voramar.cat
C/ Ramon Turró, 130
08005 Barcelona

Segueix-nos

